

Trenne beh nya och mycket artiga

Sifor,

Den Första:

En ung Gilleas uttrade Larkar, till sin Kära
Far och Mor, då hon for i Ottesängen fjärde
dag Jul, som war en Onsdag, Gåreställe
uti en wacker Kärleks- Wisa.

Wet söta Pappa! då jag for, &c. I

Den Andra:

Om Götternes utvandring:

Hwi prisas så högt våra Fäder &c.

Den Tredje:

Lärde med fåfång Kunstkap blänka, &c.

Alla Tre sjungas under fine wackra och behagen-
liga Melodier.

Uppsä, tryckt hos Ernst Peter Sundqvist 1802.

I.

Wet söta Pappa! då jag för
 Öns så snällt til Ditesängen,
 Och lyfte med mit hwhita flor,
 Som en Prinsessa, första gången —
 Det floret! som den Bocken bar
 Ut mig til Jul: och wille stänga,
 Och jag skrek til, och tänk! det war
 Bror wills med horn så långa, långa!

2.

Det floret, hwad det fladdde mig
 Med lilla rosenröda tröjan!
 Och Mormor sad' Gud signe dig!
 Du är så wacker med den slöjan,
 Som Magdalena, der hon står
 Gnunder Jesu Kors, och gråter —
 Och wid det ordet föll en tår
 På Mormors stora Bibel åter.

3.

Och Pappa slog mig med min Wamt,
 Och sad' jag war en liten nåbba.
 Och Stella såg så obekant
 Uppå mig, och begynte bjåbba.

Och

Och Pappa lyfte sielf mig opp
 Ö breda släden bredwid Mamma:
 Och flat! för Brunte med et hopp
 Ut genom Porten i detsamma.

4.

"Jeanette! se intet på dig så,
 Sitt rak" — sad' söta mor i racken:
 Och när jag lyfte hufwet då:
 Putsweck! war hufwan öfwer backen,
 Och slög i wädret opp och ner,
 Just som wår stora, hwhita duswa:
 Och aldrig tänkte jag at mer
 Så se min enda granna hufwa.

5.

Men et tu tre! kom en så nått,
 Så wacker goße: och i blinken,
 Fast ingen bad, for han så lätt,
 Som Wilhelms snurra, öfwer brinken;
 Och sist så qwick i bandet fast,
 Som Mormors stygga katt i wingen
 På Swalan, då hon skrek så hwast:
 Jo pytt! jo pytt! och slög ikring'en.

6.

Der satt wi flata i wår rack,
 Just som två bilder midt på wägen,
 Och intet sad' jag en gång tack:
 Wet Pappa! jag war så förlågen.
 Men han war just som min Cousin
 Så egen, och tog af sig hatten,

Och

Och sad' med en så hurtig milt:
Nog flög hon bra, men jag fick sau'en.

7.

Och sen i Kyrkan, bäst jag satt
Och såg et hål på nya floret!
Och sad' åt Mamma; tänk! hvad spratt!
Så stod han midt för oss i Choren.
Och hade Pappa sett hans hår!
Det var så långt — ja som min Pappa,
Och brunt, som Caffe, när jag står
Helt litet grädda i för Pappa.

8.

Och hvit och röd, som mjölk och bär,
Stod han, så splitterbar i barmen:
Och med en rof, som himmeln der,
Var han som jag, så trind om armen.
Tänk! at jag änn i all min bar
Sitt ingen så'n! — Jo tyft! min Amma
Beskrif Guds änglar: och der var
I drömmen en — ja just densamma.

9.

Men hör nu Pappa! — bäst jag ser,
Så brinner jag så röd i synen;
Och dosan föll ur bänken ner,
Pladast med alla sockergrönen.
Och Herre Gud han såg sig om
Med så'na stora, röda ögon.
Jag wet nu intet hvad det kom
Utan de röda, bruna ögon.

so. Dit

IO.

Det var så godt, det var så ömt!
Jag hade lust at ta'n i samnen.
Det var som om jag hade drömt,
När Presten i en hast sad' Amen.
Hvar är min handste? sad' jag då;
Du har ju honom på dig, flicka!
Sad' Mamma; och jag skändes så!
För han just förbi och nicka.

II.

Och sen, när jag kom hem, och låg
I sönstret: gick han ätta gånger
På gatan af och an, och såg
Dit opp, och hessa alla gånger.
Det ringer! tyft! hvar är mit flor?
Vi ska väl, Mamma! dit vi ära.
Wet Pappa, at jag aldrig för
Ja någon aftonsång så gerna.

Den Andra:

I.

Hvi prisas så högt våra Gåder?
Hvi prisas at lefwa som de?
De härjade Länder och Städer,
At så hvad oss Freden kan ge.

Den

Man tror at de søtte sig åra
På deras manhaftiga tåg;
Men Eder min wila skall låra.
Hwad orsak som deruti låg.

2.

För Fädren den tiden tillbaka
Wist Dlet och Miöden ej tröt;
Men dlet ej mer wille smaka,
Och miöden den föll dem för sot.
Den Nectar, som här synes strömma,
War sållsynt i Balsaders sal;
Ty Oden såt Winflaskan admma
Så snart han fyllt i sin Pocal.

3.

Med swärder i handen de drogo
Til neiden der Drufworne gro.
De hunno den, drucko och slogo;
Der wille de bygga och bo:
Men Romarn förtrytelse kände;
Ty Göthernes törst tog ej slut:
Man flup en Borgmästare sände
U. Landet at drifwa dem ut.

4.

Til härnad han gaf sig å färde,
Men illa hans skinn deraf swed;
Den gode Borgmästarn de lärde
At låta dem dricka i fred.
Dock fingo de pligta för ruset,
För stark war den dopis man drack,

De

De Göther nu lågo i gruset,
Och Romarne slogos som pack.

5.

En forisfor dock Göthen at gästa
Winänderne ofta och tide;
Men Fransmannen höll för det bästa
At höfligt si göra dem qwert.
Han utbad sig ödmjukhet den åra
(Fransosen är alltid poli)
At skicka det win wi förtåra,
Och dertil straxt samtyckte wi.

6.

I werlden man alltid skall spörja:
Med höflighet, höflighet wins —
Nu sielfwe wi derom besörja
At Win hämtas hit hwar det fins
Och aldrig utwandra wi mera
At mordiskt om tårarna slå.
Wå Handel och Sjöfart florera,
Så dricka wi glada hos oss!

Den Tredje:

I.

Qirde med fåfång kunskap blänka,
Lära sig lif med at grubbla och tänka!
Så är ei min wilia, mit behag;
Wara dum och bli gammal wil jag.

2. Bl

2.

Girige sig med mynt belasta,
Räkna Ducaterna, räkna och saka!
Så är ej min vilja, mit behag;
Åta själv, bjuda andra vill jag.

3.

Vänte de tråna fritt vid statten,
Gulna af farghet och tvinlot och watten:
Så är ej min vilja, mit behag;
Ha godt win och god färg det vill jag.

4.

Heltar, som efter dran trakta,
Gifa så gerna at Medbröder slagta,
Det är min vilja, mit behag;
Dricka om ibland bröder vill jag.

Exemplaret består af 2.